

Σύσκεψη - συζήτηση Τετάρτη 9 Μάρτη στις 6.00μμ στο ΕΚΑ (3ος όροφος)

Τις προσεχείς μέρες θα πραγματοποιηθεί το τακτικό της συνέδριο της ΓΣΕΕ από τις 17 έως τις 20 Μάρτη στη Ρόδο. Η απόφαση για «συνδικαλιστικό τουρισμό», τόσο μακριά από τα εκατομμύρια εργαζόμενους και άνεργους, εναρμονίζεται πλήρως με την πολιτική που χρόνια τώρα ακολουθούν οι κυρίαρχες δυνάμεις του κρατικού και εργοδοτικού συνδικαλισμού.

Δεν αποτελεί καμία νέα ανακάλυψη ότι τα συνέδρια της ΓΣΕΕ (όπως και πολλών εργατικών κέντρων και μεγάλων ομοσπονδιών) **αρνούνται κάθε συζήτηση για τον αναγκαίο προσανατολισμό και την ταξική ανασυγκρότηση του συνδικαλιστικού και εργατικού κινήματος και την αναγκαία αντεπίθεσή του. Αντίθετα αναπαράγουν τον εργοδοτικό, κυβερνητικό και κομματικό συνδικαλισμό**, με όρους σκληρής ιεραρχίας, κλειστών δομών και «αντιπροσώπευσης». Συνέδρια, με εκτεταμένη νοθεία σε αρχαιρεσίες, με σκληρούς κομματικούς και εργοδοτικούς μηχανισμούς παρέμβασης, με άμεση οικονομική εξάρτηση από το κράτος και τους θεσμούς της ΕΕ, με σωματεία-σφραγίδες, πολυδιάσπαση και κατακερματισμό.

Η YES-ΕΕ των ΝΑΙΝΑΪΚΩΝ, με την στάση της στο πρόσφατο δημοψήφισμα, απονομιμοποιήθηκε πλήρως στα μάτια των εργαζόμενων. Αποδείχτηκε πως η ξεφτίλα της έχει φτάσει σε τέτοιο επίπεδο που δεν μπορεί ούτε καν να τηρήσει τους τύπους.

Η απροκάλυπτα φιλοεργοδοτική στάση της ηγεσίας της ΓΣΕΕ, οι όρκοι πίστης στο ευρώ και στην ΕΕ από τις πλειοψηφούσες παρατάξεις των ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ, η υποταγή στο ΣΕΒ και στο κεφάλαιο, η λογική του «κοινωνικού εταιρισμού», η «συνεργασία» με κάθε κυβέρνηση, αποτελούν ορισμένες από τις βασικές αιτίες του εκφυλισμού και της κρίσης της. Όλα τα προηγούμενα συμπληρώνονται από τις κλειστές γραφειοκρατικές-αντιδημοκρατικές δομές, τις κινήσεις «διαμαρτυρίας» στην κατάθεση ή την ψήφιση των νομοσχεδίων.

Οι πρόσφατες ομόφωνες αποφάσεις της ΕΕ της ΓΣΕΕ για 48ωρη απεργία εάν και εφόσον το νομοσχέδιο έρθει στην Βουλή, δίνουν πολύτιμο χρόνο στην κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ να αντεπιτεθεί και αποτελούν ένα ακόμα στιγμιότυπο στον μακρύ κατάλογο υπονόμευσης των εργατικών αγώνων. Ο κόσμος που αγωνίζεται όλο αυτό το διάστημα μπορεί να πραγματοποιήσει ένα πρώτο αποφασιστικό πλήγμα στην πολιτική της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, παίρνοντας την κατάσταση στα χέρια του.

Οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ δεν έχουν γραμμή άμεσης σύγκρουσης και απεργιακής κλιμάκωσης για την αποτροπή της κατάθεσης του νομοσχεδίου, ενώ δυνάμεις που έχουν αναφορά στην αριστερά συμπορεύονται στο ΜΕΤΑ μαζί με τις κυβερνητικές δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ.

Ας το παραδεχτούμε: **Σήμερα η εργατική τάξη του ιδιωτικού τομέα δεν έχει συνομοσπονδία. Έχει μια συνδικαλιστική γραφειοκρατία, που εκπροσωπεί τα συμφέροντα των εργοδοτών μέσα στην εργατική τάξη.** Έχει έναν μηχανισμό που δεν της επιτρέπει να οργανώσει την πάλη της. Αυτό είναι το αποτέλεσμα της ταξικής συνδιαλλαγής, που σφράγισε επί 30 τουλάχιστον χρόνια, το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα.

Συνδικάτα μαζικής συσπείρωσης και μαχητικής δράσης

Αγωνιστική ταξική ενότητα απέναντι στον αντίπαλο. Από το σύνθημα στην πράξη

Δεν μπορούμε να βαδίσουμε στο γνώριμο δρόμο, χρειάζεται να ανοίξουμε **νέα μονοπάτια ταξικής συσπείρωσης και μαχητικής δράσης.**

Σήμερα πρέπει να συζητήσουμε: **Πώς ο συνδικαλισμός θα ξαναποκτήσει το ρόλο του για την οργάνωση της πάλης όλων των εργαζόμενων, για να έχουμε νικηφόρους αγώνες; Πώς η ενότητα και η συλλογική διεκδίκηση θα μπει στην πρώτη επιλογή των εργαζομένων** ενάντια στην υποταγή, στην ανάθεση, στις «κυβερνητικές λύσεις», στις ατομικές, ακόμα και φασιστικές «λύσεις»; **Πως θα δημιουργήσουμε νέα σωματεία και εργατικές συλλογικότητες στον ιδιωτικό τομέα, στις μορφές ελαστικής εργασίας, στην νέα εργατικά βάρδια και τους ανέργους;** Με ποιους στόχους και αιτήματα, ποιες μορφές, και εργαλεία θα εμπνεύσουμε τους εργαζόμενους και θα συμβάλλουμε στην οργάνωση των εργατικών αγώνων; Πώς το εργατικό κίνημα θα βρει τους σύγχρονους τρόπους πραγματικού εργατικού και απεργιακού εκβιασμού με μετρήσιμες νίκες, που θα δημιουργούν πραγματικό πρόβλημα στην κυβέρνηση και στο κεφάλαιο; Πώς οι επιμέρους αντιστάσεις θα συνενωθούν; Πώς οι εργαζόμενοι θα δημιουργούν τα δικά τους αποφασιστικά όργανα αγώνα; Πως θα σπάσει στην πράξη η ηγεμονία του υποταγμένου καθεστωτικού συνδικαλισμού όχι μόνο στα τριτοβάθμια και δευτεροβάθμια όργανα αλλά και σε σωματεία ή κλάδους; Αυτά τα ερωτήματα θέλουμε σήμερα συζητήσουμε και να απαντήσουμε.

Οι ταξικές δυνάμεις και αγωνιστές, οφείλουν να δράσουν άμεσα για την υπέρβαση της σημερινής κατάστασης στο συνδικαλιστικό κίνημα. Να ρίξουν το βάρος στην ανασυγκρότηση των συνδικάτων, στη συσπείρωση και συμμετοχή των εργαζομένων στα σωματεία, στις αποφάσεις από τους ίδιους στις γενικές συνελεύσεις. Να παλέψουν για την ταξική ενότητα των εργαζομένων πάνω σε ένα πρόγραμμα ενοποίησης της πάλης για την ανατροπή της επίθεσης και όχι «εξαίρεσης» ή διαμαρτυρίας.

Πρώτη επείγουσα αναγκαιότητα είναι να υπάρξει, ένα άλλο κέντρο αγώνα, ώστε σε επίπεδο συνδικάτων, σωματείων, επιτροπών αγώνα και συνολικά στο εργατικό κίνημα, να μπορεί να οργανώνει τους αγώνες, να συντονίζει τις μάχες, να αποφασίζει με τη δημοκρατία της βάσης των εργαζομένων, με αποκλειστικό κριτήριο τα εργατικά συμφέροντα και τις ανάγκες του αγώνα.

Η εμπειρία του εργατικού κινήματος, όπως του τελευταίου διαστήματος, δείχνει ότι οι εργαζόμενοι στηρίζουν κάθε πραγματικό αγώνα, όταν δεν γίνεται για την «τιμή των όπλων». Σήμερα που πολύ μεγάλα τμήματα εργαζόμενων αντιλαμβάνονται το ρόλο των «ΓΣΕΕ και ΣΙΑ», επείγει να εμφανιστεί δυναμικά, μια νέα αγωνιστική ταξική ενότητα, απέναντι στον ταξικό αντίπαλο. Που να ενώνει **το σύνολο της εργατικής τάξης, ξεπερνώντας τους διαχωρισμούς σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, εργαζομένους και ανέργους,** και να έρθει σε ρήξη μέχρι το τέλος με τις δυνάμεις του κεφαλαίου, τους δανειστές και την ΕΕ.

Γι' αυτό **απευθύνουμε κάλεσμα** αγώνα, στις μαχόμενες δυνάμεις του εργατικού κινήματος, σε κάθε ταξικό συνδικαλιστή και αγωνιστή στην κατεύθυνση της συσπείρωσης δυνάμεων, για την ανάπτυξη και την νίκη των αγώνων.

Να βάλουμε τα εργατικά συμφέροντα μπροστά!

Σε ρήξη με τους νόμους του κέρδους και της «ανταγωνιστικότητας» της οικονομίας

Για την ανατροπή των σχεδίων διάλυσης της κοινωνικής ασφάλισης, την κατάργηση των μνημονίων και την ανατροπή της αντεργατικής επίθεσης Κυβέρνησης-ΕΕ-κεφαλαίου. **Για να πάρουμε πίσω** τον πλούτο που παράγουμε και να διεκδικήσουμε τα σύγχρονα εργατικά δικαιώματα, με σημαία τις **σύγχρονες βασικές ανάγκες μας. Να σταματήσουν οι απολύσεις, μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλους, συλλογικές συμβάσεις με ριζικές αυξήσεις στους μισθούς, επίδομα ανεργίας για**

όλους τους άνεργους, δραστική μείωση του χρόνου εργασίας. **Να σταματήσει το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας, οι ιδιωτικοποιήσεις** και η διάλυση των κοινωνικών αγαθών. Υγεία, Παιδεία, Ασφάλιση, νερό, ρεύμα κ.ά. πρέπει να είναι αποκλειστικά δημόσια αγαθά.

Αυτούς τους στόχους μπορούμε να τους επιβάλλουμε με **ρήξη** με τις δυνάμεις του **κεφαλαίου**, τον «μονόδρομο» της εκμετάλλευσης, την **ΕΕ** και το **ΔΝΤ**. Με **άμεση παύση πληρωμών**, μη αναγνώριση και **διαγραφή του χρέους**.

Για να πληρώσει το κεφάλαιο και όχι οι εργαζόμενοι. Για να πληρώσουν τις ζημιές αυτοί που δημιούργησαν την κρίση, κι όχι να φορτωθούμε εμείς τις συνέπειες.

Για τη διεθνιστική αλληλεγγύη, για να μπορέσει η εργατική τάξη και οι λαοί να σηκώσουν το δικό τους τείχος στο σκοτάδι των ιμπεριαλιστικών πολέμων, της φτώχειας, του φασισμού και του ρατσισμού.

Κοιλάκου Σύλβια

Ξιφαρά Μαρία

Σταματόπουλος Αντώνης

Αντιπρόσωποι στο 36ο συνέδριο της ΓΣΣΕ